A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2016. július 14.*

„Állami támogatások — Postai ágazat — A Deutsche Post alkalmazottjainak egy részét érintő, a versenyben nem szokásos bérköltségek és szociális kiadások támogatásokkal és árszabályozás alá eső szolgáltatások díjából származó bevételekből történő finanszírozása — A támogatást a belső piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozat — Az előny fogalma — A »Combus«-ítélet — Gazdasági és szelektív előny fennállásának bizonyítása — Hiány”

A T-143/12. sz. ügyben,

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik kezdetben: T. Henze és K. Petersen, később: T. Henze és K. Stranz, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: U. Soltész ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Grespan, T. Maxian Rusche és R. Sauer, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az EUMSZ 263. cikk alapján és Németország által a Deutsche Post AG javára nyújtott C 36/07. (korábbi NN 25/2007) sz. intézkedésről szóló, 2012. január 25-i 2012/636/EU határozat (HL 2012. L 289., 1. o.) 1. cikkének és 4–6. cikkének megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: D. Gratsias elnök, M. Kancheva és C. Wetter (előadó) bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2015. december 10-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A Németországi Szövetségi Köztársaság, a jelen eljárás felperese 1950-ben egy postaintézményt, a Deutsche Bundespostot támogatta, amely „a szövetségi állam elkülönített alapja” jogállással rendelkezett, amelyet a német közigazgatási jog szerint nem illetett meg jogi személyiség, azonban

* Az eljárás nyelve: német.

saját költségvetéssel rendelkezhetett, és nem volt köteles helytállni az állam általános tartozásaiért. A német szövetségi posta szervezetéről szóló 1953. július 24-i törvény (Gesetz über die Verwaltung der Deutschen Bundespost) (BGBl. 1953. I, 676. o.) alapján az állami költségvetésből főszabály szerint kifejezetten tilos a Deutsche Bundespost részére támogatásokat nyújtani.

2 Ezt követően a költségvetési alapelvekről szóló 1969. augusztus 19-i törvény (Haushaltsgrundsätzegesetz) (BGBl. 1969. I., 1273. o.) megerősítette a Deutsche Bundespost saját költségvetésének és elszámolásának létezését.

3 1989-ben a Németországi Szövetségi Köztársaság végrehajtotta a Deutsche Bundespost első jelentős reformját. E reform két törvénnyel történt, a német szövetségi posta vállalatirányításáról szóló, 1989. június 8-i törvénnyel (Gesetz über die Unternehmensverfassung der Deutschen Bundespost) (BGBl. 1989. I, 1026. o.) és a postarendszerről szóló, 1989. július 3-i törvénnyel (Gesetz über das Postwesen) (BGBl. 1989. I., 1450. o.). E reform nem biztosított jogi személyiséget a Deutsche Bundespostnak, felosztotta azonban a szövetségi állam elkülönített alapját, és helyébe egy továbbra is a szövetségi állam elkülönített alapja minőséggel rendelkező, azaz különösen jogi személyiséggel nem rendelkező, azonban „állami vállalatnak” minősített három részegységet hozott létre. A Postdienstről (postai tevékenységek), a Postbankról (banki tevékenységek) és a Telekomról (telekommunikációs tevékenységek) van szó.

4 A német szövetségi posta vállalatirányításáról szóló törvény 37. §-ának (2) és (3) bekezdése alapján a három vállalatnak ki kellett gazdálkodnia az egyes szolgáltatások összes költségét, de megengedhető volt közöttük a kereszttámogatás, ha a veszteségek az egyetemes szolgáltatási kötelezettségből származtak. Ráadásul a német szövetségi posta vállalatirányításáról szóló törvény 54. §-ának (2) bekezdése előírta a Postdienstnek, a Postbanknak és a Telekomnak, hogy teljes mértékben finanszírozni kötelesek a Deutsche Bundespost korábbi alkalmazásában álló nyugalmazott tisztviselők nyugdíjait és egészségügyi költségeit. E tehernek e három vállalat közötti megosztása az egyes nyugalmazott tisztviselők korábbi tevékenyégének jellegén alapult. A még alkalmazásban álló tisztviselőket illetően az utóbbi rendelkezés anélkül biztosított számukra a szövetségi állammal szemben fennálló jogokat, hogy az érintette volna az utóbbi azon lehetőségét, hogy kérje a Postdiensttől, a Postbanktól és a Telekomtól az e jogoknak megfelelő teljes összeg megfizetését.

5 1994. július 7-én az Európai Közösségek Bizottsága előtt panaszt nyújtott be az UPS Europe NV/SA (a továbbiakban: UPS), amely úgy érvelt, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság jogellenes támogatást nyújtott a Postdienstnek.

6 Szintén 1994-ben következett be a német postarendszer második jelentős reformja, először is a német szövetségi posta postai tevékenységének kötelező szolgáltatásairól szóló 1994. január 12-i rendelettel (Verordnung zur Regelung der Pflichtleistungen der Deutschen Bundespost Postdienst (BGBl. 1994. I, 86. o.; a továbbiakban: a kötelező szolgáltatásokról szóló rendelet), majd két ugyanazon a napon elfogadott törvénnyel, a korábbi német szövetségi posta alkalmazottaira hatályos munkajogról szóló, 1994. szeptember 14-i törvénnyel (Gesetz zum Personalrecht der Beschäftigten der früheren Deutschen Bundespost) (BGBl. 1994. I, 2325. o.; a továbbiakban: a postai alkalmazottak jogállásáról szóló törvény) és a német szövetségi postavállalat részvénytársasággá történő átalakításáról szóló, 1994. szeptember 14-i törvénnyel (Gesetz zur Umwandlung von Unternehmen der Deutschen Bundespost in die Rechtsform der Aktiengesellschaft) (BGBl. 1994. I., 2325. o.).

7 A kötelező szolgáltatásokról szóló rendelet a Postdienstet nevezte meg egyetemes postai szolgáltatóként a levélküldemények és a 20 kg-ot meg nem haladó súlyú csomagok esetén, valamint feladatává tette, hogy a vonatkozó szolgáltatásokat Németország egész területén egységes díjakon teljesítse. E kötelezettség változatlanul fennállt, amikor a német szövetségi postavállalat részvénytársasággá történő átalakításáról szóló törvény szerint a Postdienst Deutsche Post AG-vá alakult, míg a Postbank és a Telekom szintén részvénytársaság jogi formáját öltötte, mégpedig 1995. január 1-jétől.

8 A postai alkalmazottak jogállásáról szóló törvény 1. §-ának (1) bekezdése előírta, hogy a Deutsche Post átvesz a szövetségi államtól, mint munkaadótól minden jogot és kötelezettséget. Ezen elv alapján e törvény 2. §-ának (1) bekezdése pontosította, hogy a Postdienst által alkalmazott tisztviselőket átveszi a Deutsche Post, amely fenntartja jogállásukat és kapcsolódó vagyoni követeléseiket (a postai alkalmazottak jogállásáról szóló törvény 2. §-ának (3) bekezdése). A tisztviselők nyugdíjazását és a nyugalmazott tisztviselők egészségügyi költségeinek megtérítését illetően nyugdíjalapot hoztak létre a Deutsche Post tisztviselői számára ugyanezen törvény 15. §-ának megfelelően. A Deutsche Bundespost által, majd a szövetségi állam elkülönített alapja minőségben a jogutódjának minősülő három vállalkozás mindegyike által vállalt kötelezettségeket illetően, a német szövetségi postavállalat részvénytársasággá történő átalakításáról szóló törvény 2. §-ának (2) bekezdése azokat teljes mértékben a Telekomra hárította. Ugyanezen rendelkezés előírta, hogy ezzel szemben a Telekom megtérítési igényt érvényesíthetett a Postdiensttel és a Postbankkal szemben. Mindazonáltal az említett törvény 7. §-a – a fent hivatkozott 2. § (2) bekezdésétől eltérve – megszüntette a Telekom ilyen igényérvényesítési lehetőségét az 1994. december 31-én a Postdiens felhalmozódott veszteségeinek megfelelő követelések vonatkozásában. Az adótartozás ezen megszűnése a Deutsche Post javára ugyanilyen összegű tőketranszferrel járt.

9 A német szövetségi postavállalat részvénytársasággá történő átalakításáról szóló törvény azt is előírta, hogy a szövetségi állam garanciát vállal a Deutsche Bundespost által 1995 előtt vállalt, majd a Postdienstre vagy az 1989-ben létrehozott két vállalat egyikére átruházott valamennyi kötelezettségért. Ezzel szemben a szövetségi állam nem vállalt garanciát a Deutsche Post által 1995. január 1-jét követően kibocsátott kötvényekért.

10 A postai alkalmazottak jogállásáról szóló törvény szintén előírta a terhek szövetségi állam és Deutsche Post közötti megosztását, az említett törvény 15. §-a alapján létrehozott nyugdíjalapból évente nyújtandó összegeket illetően. Így az utóbbi törvény 16. §-a előírta, hogy az 1995. január 1-je és az 1999. december 31. közötti időszak vonatkozásában a Deutsche Post 2045 millió euró évi összeg átalánykifizetést teljesít. 2000. január 1-jétől ezen évi átalányösszeg helyébe a Deutsche Post által alkalmazott tisztviselők illetménye 33%-ának megfelelő összeg lépett. Mindegyik esetben ugyanezen 16. §-ból következik, hogy a fennmaradó nyugdíjköltségeket a szövetségi állam vállalja át (1995. január 1-jétől).

11 1997-ben a postáról szóló, 1997. december 22-i törvény (Postgesetz) (BGBl. 1997. I, 3294. o.) kiegészítette a kötelező szolgáltatásokról szóló rendeletet, és különösen meghosszabbította a Deutsche Postra az egyetemes szolgáltatás keretében háruló feladatokat. A postáról szóló törvény 11. §-a az egyetemes szolgáltatást, mint különösen a levélküldemények, az egyenként 20 kg-ot meg nem haladó súlyú címzett csomagok, valamint a 200 grammot meg nem haladó könyvek, katalógusok, napilapok és folyóiratok továbbítására irányuló szolgáltatásokban határozta meg; az említett törvény 52. §-a a 2007. december 31-ig meghosszabbította a Deutsche Post egyetemes szolgáltatásnyújtási megbízását, azaz a levélszolgáltatásokra vonatkozó kizárólagos engedélyének lejártáig. A levélküldeményekre és katalógusokra vonatkozó súlyhatárt fokozatosan csökkentették 1998. január 1-je, a postáról szóló törvény hatálybalépésének időpontja és a kizárólagos engedély lejárta közötti időszakban, és végül 50 grammban rögzítették.

12 1997 szintén fordulópontot jelölő év a Deutsche Post személyzeti igazgatásának vonatkozásában, mivel az ezen időpontot megelőzően felvett szerződéses alkalmazottak nemcsak a kötelező társadalombiztosítási rendszer alá tartoztak, hanem kiegészítő nyugdíjbiztosítással is rendelkezhettek, amely lehetővé tette számukra a Deutsche Post nyugalmazott tisztviselőihez hasonló nyugdíj szintjének elérését. 1997-ig a szerződéses alkalmazottak kiegészítő nyugdíját a Deutsche Post finanszírozta az aktív szerződéses alkalmazottak bruttó jövedelmének körülbelül 5–10%-át kitevő hozzájárulás révén. Ezen időponttól a Deutsche Post egyrészt tartalékokat képzett a Deutsche Bundespost előtakarékossági pénztára javára teljesítendő kifizetésekre irányuló, függőben lévő kötelezettségek fedezetére, másrészt

pedig az újonnan felvett szerződéses alkalmazottaknak alacsonyabb szintű kiegészítő nyugdíjbiztosítást kínált fel, amelyet az aktív szerződéses alkalmazottak bruttó jövedelmének körülbelül 0–5%-át kitevő hozzájárulás révén finanszírozott.

13 Az UPS panaszát követően a Bizottság úgy határozott, hogy 1999. augusztus 17-én hivatalos vizsgálati eljárást indít a Németországi Szövetségi Köztársasággal szemben a Postdienstnek, majd a Deutsche Postnak nyújtott számos támogatás vonatozásában (a továbbiakban: az eljárás megindításáról szóló 1999. évi határozat). Ezen intézkedések között szerepeltek a következők: először is a Deutsche Postbank három részvénytársasággá történő átalakulását megelőzően az ez utóbbi által vállalt tartozások tekintetében a Németországi Szövetségi Köztársaság által vállalt állami garancia, másodszor a Postdienst és a Deutsche Post után fizetendő nyugdíjjárulékok állami finanszírozása (a továbbiakban: nyugdíjjárulékok állami finanszírozása) és harmadszor az állam által a Deutsche Postnak nyújtott esetleges pénzügyi támogatás. 1999. szeptember 16-i levelében a Németországi Szövetségi Köztársaság előadta észrevételeit, és megadta a kért tájékoztatást. Az eljárás megindításáról szóló 1999. évi határozatot 1999. október 23-án tették közzé az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*.

14 Az eljárás megindításáról szóló 1999. évi határozat közzétételét követően 14 érdekelt fél nyújtott be észrevételeket, amelyeket a Bizottság 1999. december 15-én eljuttatott a Németországi Szövetségi Köztársasághoz. Az utóbbi a 2000. február 1-jei levelében válaszolt.

15 A Németországi Szövetségi Köztársaság által a Deutsche Post AG javára hozott intézkedésekről szóló, 2002. június 19-i 2002/753/EK határozatában (HL 2002. L 247., 27. o.) a Bizottság megállapította, hogy e tagállam a közös piaccal összeegyeztethetetlen, 572 millió eurós állami támogatást nyújtott a Deutsche Postnak, amely révén az fedezni tudta a versenynek kitett, háztól házig való csomagszállítási szolgáltatásnyújtásra vonatkozó engedménypolitika által okozott veszteségeket.

16 A 2002/753 határozat alapján a német hatóságok 572 millió eurót követeltek vissza a Deutsche Posttól. A Deutsche Post 2002. szeptember 4-én az említett határozat megsemmisítése iránt keresetet indított a Törvényszék előtt (T-266/02. sz. ügy).

17 2003. január 1-jétől 2007. december 31-ig a postáról szóló törvény által létrehozott Bundesnetzagentur (szövetségi hálózati ügynökség, Németország) (a továbbiakban: szabályozó hatóság) a 2003. január 1-je és 2007. december 31. közötti időszakra vonatkozóan rögzítette a szabályozott levéldíjak tárgyát képező szolgáltatáscsomag referenciaárait.

18 2004. május 13-án az UPS ismét panaszt nyújtott be a Bizottsághoz, úgy érvelve, hogy egyrészt a Bizottság a 2002/753 határozatban nem vizsgált meg az 1994. július 7-én benyújtott panaszban felsorolt minden intézkedést, másrészt pedig e határozatot követően jogellenes támogatások nyújtására került sor.

19 2004. július 16-án a TNT Post AG & Co. KG szintén panaszt nyújtott be a Bizottsághoz, mivel a Deutsche Post a Postbank számára nyújtott szolgáltatásait nagyon alacsony árakon számlázta ki, mivel az utóbbi csak a teljesített szolgáltatások változó költségeit fizette meg.

20 2004 novemberében és 2005 áprilisában a Bizottság mind az UPS által 2004. május 13-án, mind pedig a TNT Post által 2004. július 16-án benyújtott panaszt illetően információkat kért a Németországi Szövetségi Köztársaságtól, amely arra 2004 decemberében és 2005 júniusában válaszolt.

21 2007. szeptember 12-i levelében a Bizottság értesítette a Németországi Szövetségi Köztársaságot az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárás megindítására vonatkozó határozatáról a német hatóságok által a Deutsche Post javára nyújtott állami támogatással kapcsolatban (C 36/07. [ex NN 25/07] támogatás) (a továbbiakban: 2007. évi határozat). A Hivatalos Lapban a hiteles nyelvi változatban 2007. október 19-én közétett 2007. évi határozatban (HL 2007. C 245., 21.o.) a Bizottság emlékeztetett a Németországi Szövetségi Köztársasággal szemben az EK 87. cikk alapján a postaágazatban 1994 óta

megindított eljárásokra, és hivatkozott arra, hogy a Deutsche Post részére juttatott állami forrásokból származó versenytorzulások összessége vonatkozásában átfogó vizsgálat lefolytatása szükséges, és jelezte, hogy az 1999. évi határozattal megindított eljárást kiegészítik annak érdekében, hogy beépítsék az újonnan megküldött információkat, és hogy kialakítsák a végleges álláspontot arról, hogy ezek az állami erőforrások összeegyeztethetők-e az EK-Szerződéssel.

22 2007. november 22-én benyújtott keresetlevelével a Deutsche Post kérte a Törvényszéket, hogy nyilvánítsa semmisnek a 2007. évi határozatot (T-421/07. sz. ügy).

23 A 2008. július 1-jei Deutsche Post kontra Bizottság ítéletben (T-266/02, EU:T:2008:235) a Törvényszék megsemmisítette a 2002/753 határozatot azzal az indokkal, hogy a Bizottság nem bizonyította a Deutsche Post javára fennálló előnyt, mivel többek között elmulasztotta állami források utóbbi javára történő valamennyi átruházásának és a rá háruló egyetemes szolgáltatásnyújtáshoz kapcsolódó valamennyi költség részletes vizsgálatát annak megállapítása érdekében, hogy a szóban forgó átruházás a javára történő túlkompenzációnak vagy a hátrányára történő alulkompenzációnak felelt-e meg. A Bizottság által megtámadott ezen ítéletet alkalmazva a Németországi Szövetségi Köztársaság 572 millió euró kamattal növelt összeget fizetett vissza a Deutsche Postnak.

24 2008. október 30-án a Németországi Szövetségi Köztársasággal a 2007. évi határozat megalapozottságára vonatkozó számos levélváltást követően a Bizottság felszólította e tagállamot, hogy nyújtsa be az 1990 és 2007 közötti teljes időszakra előírt számviteli adatokat. E meghagyással (a továbbiakban: 2008. évi meghagyás) szemben megsemmisítés iránti kérelmet nyújtott be a Németországi Szövetségi Köztársaság (T-571/08. sz. ügy), valamint a Deutsche Post (T-570/08. sz. ügy). A Törvényszék határozatának meghozataláig a Németországi Szövetségi Köztársaság a 2008. évi meghagyásnak megfelelően járt el, az előírt számviteli adatok először 2008 novemberében és decemberében, majd 2009 márciusában történő benyújtásával.

25 A Törvényszék 2010. július 14-i Deutsche Post kontra Bizottság végzésében (T-570/08, nem tették közzé, EU:T:2010:311) és a Németország kontra Bizottság végzésében (T-571/08, nem tették közzé, EU:T:2010:312) mint elfogadhatatlanokat, elutasította a 2008. évi meghagyással szemben indított kereseteket. E végzéseket a Németországi Szövetségi Köztársaság (C-465/10. P. sz. ügy), valamint a Deutsche Post (C-463/10. P. sz. ügy) a Bíróság elé terjesztette.

26 A Bíróság a 2010. szeptember 2-i Bizottság kontra Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481) ítéletében elutasította a 2008. július 1-jei Deutsche Post kontra Bizottság ítélettel (T-266/02, EU:T:2008:235) szemben benyújtott fellebbezést.

27 2011. május 10-i levelében a Bizottság értesítette a Németországi Szövetségi Köztársaságot az 1999-ben megindított eljárásnak a Deutsche Post által 1995 óta kapott nyugdíjjárulékok állami finanszírozásának részletes vizsgálata érdekében történő további „kiterjesztéséről” szóló határozatáról (a továbbiakban: 2011. évi határozat). Az utóbbi 2011. július 22-én kérte a Törvényszéket, hogy nyilvánítsa semmisnek a 2011. évi határozatot (T-388/11. sz. ügy).

28 A Bíróság a 2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítéletében (C-463/10 P és C-465/10 P, EU:C:2011:656) megsemmisítette a 2010. július 14-i Deutsche Post kontra Bizottság végzést (T-570/08, nem tették közzé, EU:T:2010:311) és a Németország kontra Bizottság végzést (T-571/08, nem tették közzé, EU:T:2010:312), mivel a Deutsche Postot közvetlenül és személyében érintette a 2008. évi meghagyás, és visszautalta az ügyeket a Törvényszék elé (T-570/08. RENV. és T-571/08. RENV. sz. ügy).

29 A 2011. évi határozat szerint a Bizottság 2011. november 18-án információkat kért a Németországi Szövetségi Köztársaságtól a nyugdíjjárulékok 2007 utáni állami finanszírozását illetően, aminek az eleget is tett.

30 A Törvényszék a 2011. december 8-i Deutsche Post kontra Bizottság ítéletében (T-421/07, EU:T:2011:720) megállapította, hogy elfogadhatatlan a Deutsche Post által a 2007. évi határozattal szemben indított kereset, mivel e határozat nem módosította annak joghelyzetét, és így nem minősült megtámadható aktusnak.

31 A Németország által a Deutsche Post AG javára nyújtott C 36/07. (korábbi NN 25/2007) sz. intézkedésről szóló, 2012. január 25-i 2012/636/EU határozatban (HL 2012. L 289., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat) a Bizottság többek között megállapította, hogy a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása jogellenes, a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősül. Ezzel szemben álláspontja szerint a Deutsche Post javára nyújtott egyes állami kompenzációk a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősülnek, és hogy az állami garanciákat – amelyek szerint a Németországi Szövetségi Köztársaság garanciát vállalt a Deutsche Bundespost három részvénytársasággá történő átalakulását megelőzően az ez utóbbi által vállalt tartozásokért – létező támogatásként kell elemezni.

32 A megtámadott határozatot másnap közölték a Németországi Szövetségi Köztársasággal.

33 A Németországi Szövetségi Köztársaság a Törvényszék Hivatalához 2012. április 4-én benyújtott levelében tájékoztatta a Törvényszéket, hogy eláll a T-571/08. RENV. sz. ügyben indított keresetétől, amelyet töröltek a Törvényszék nyilvántartásából (2012. május 10-i Németország kontra Bizottság végzés, T-571/08 RENV, nem tették közzé, EU:T:2012:228).

34 A Bíróság a 2013. október 24-i Deutsche Post kontra Bizottság ítéletében (C-77/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:695) hatályon kívül helyezte a 2011. december 8-i Deutsche Post kontra Bizottság ítéletet (T-421/07, EU:T:2011:720), úgy ítélve meg, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot amikor megállapította, hogy a 2007. évi határozat nem minősült megtámadható aktusnak. Visszautalta továbbá a Törvényszékhez a kérdéses jogvita elbírálását.

35 A Törvényszék a 2013. november 12-i Deutsche Post kontra Bizottság ítéletében (T-570/08 RENV, nem tették közzé, EU:T:2013:589) elutasította a Deutsche Postnak a 2008. évi meghagyással szemben indított keresetét. Ezen ítélet ténybeli hiba kijavításának tárgyát képezi (2013. november 15-i Deutsche Post kontra Bizottság végzés, T-570/08 RENV, nem tették közzé, EU:T:2013:606).

36 Végül a Törvényszék a 2015. szeptember 18-i Deutsche Post kontra Bizottság ítéletében (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654) megsemmisítette a 2007. évi határozatot, mivel azt az [EUMSZ 108.] [...] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL 1999. L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet 339. o.), valamint a jogbiztonság elvének megsértésével fogadták el, amennyiben anélkül indította meg ismét a teljes mértékben lezárt hivatalos vizsgálati eljárást annak érdekében, hogy új határozatot hozzanak, hogy a lezáró határozatot érvénytelenítette vagy visszavonta volna.

Az eljárás és a felek kérelmei

37 A Törvényszék Hivatalához 2012. március 30-án benyújtott keresetlevelével a Németországi Szövetségi Köztársaság előterjesztette a jelen keresetet.

38 2012. június 13-án a Bizottság ellenkérelmet terjesztett elő.

39 A Törvényszék Hivatalához 2012. július 27-én benyújtott beadványában az UPS és a United Parcel Service Deutschland Inc. & Co. OHG kérte, hogy beavatkozhasson a jelen eljárásba a Bizottság kereseti kérelmeinek támogatására.

40 2012. augusztus 24-én a Németországi Szövetségi Köztársaság a keresetlevélnek és az ellenkérelemnek az UPS-szel és a United Parcel Service Deutschlanddal szembeni bizalmas kezelése iránti kérelmet nyújtott be, és ennek érdekében benyújtotta a keresetlevél és az ellenkérelem nem bizalmas változatát.

41 A Törvényszék hatodik tanácsa elnökének 2012. szeptember 11-i végzése elutasította az UPS és a United Parcel Service Deutschland jogvitába történő beavatkozási kérelmét, *ipso iure* rendezve a keresetlevél és az ellenkérelem bizalmas kezelésének kérdését.

42 A Németországi Szövetségi Köztársaság 2012. szeptember 24-én nyújtotta be válaszát a Törvényszék Hivatalához. A viszonválasz ez utóbbihoz 2012. december 13-án érkezett.

43 Ezt követően a jelen ügyet az ugyanezen tanácshoz tartozó új előadó bírónak osztották ki.

44 A Törvényszék részleges megújítását követően az előadó bírót a nyolcadik tanácsba osztották be, amely elé tehát a jelen ügyet utalták.

45 A Törvényszék a pervezető intézkedések keretében kérdéseket tett fel a feleknek a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 64. cikke alapján, amelyekre azok az előírt határidőn belül válaszoltak. A Törvényszék többek között a gondos igazságszolgáltatás érdekében és a Deutsche Post és Bizottság közötti, T-421/07. RENV., T-388/11. és T-152/12. sz. ügy, valamint a jelen ügy optimális kezelése érdekében kérte a felek állásfoglalását abban a kérdésben, hogy milyen sorrendben lehet vagy kell vizsgálni ezen ügyeket, és hogy a fennmaradó ügyekben történő ítélethozatalig fel lehet-e függeszteni egy vagy több ügyet.

46 A felek észrevételeit követően a Törvényszék első tanácsa elnökének 2014. szeptember 15-i T-388/11. sz., Deutsche Post kontra Bizottság ügyben hozott végzésével és a Törvényszék nyolcadik tanácsa elnökének a jelen ügyben és a T-152/12. sz., Deutsche Post kontra Bizottság ügyben hozott végzésével felfüggesztette az e három ügyben folyamatban lévő eljárást, a T-421/07. RENV. sz. ügy Törvényszék által történő lezárásáig, amelyre 2015. szeptember 18-án került sor, amint az a fenti 36. pontban megállapításra került.

47 A Törvényszék eljárási szabályzatának 89. cikke szerinti pervezetési intézkedés keretében a Törvényszék nyilatkozattételre hívta fel a feleket arra vonatkozóan, hogy álláspontjuk szerint milyen következtetéseket kell levonni a 2015. szeptember 18-i Deutsche Post kontra Bizottság ítélet (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654) alapján a jelen jogvita kezelésére vonatkozóan. A Németországi Szövetségi Köztársaság 2015. november 3-án, a Bizottság pedig 2015. november 30-án küldte meg észrevételeit a Törvényszék Hivatalához.

48 2015. december 1-jén a Törvényszék felhívta a feleket, hogy terjesszék elő esetleges észrevételeiket részbeni zárt tárgyalás tartásáról, amennyiben bizonyos, ott vizsgálandó adatok egybeesnek a T-388/11. sz., Deutsche Post kontra Bizottság ügyben és a T-152/12. sz., Deutsche Post kontra Bizottság ügyben a felek által hivatkozott adatokkal, amely adatok okán a Deutsche Post kérte azok bizalmas kezelését az e két ügyben beavatkozó felekkel szemben.

49 2015. december 4-én a Bizottság jelezte a Törvényszék Hivatalának, hogy nem kíván észrevételeket tenni, és ugyanezen a napon a Németországi Szövetségi Köztársaság benyújtotta a Törvényszék Hivatalához az észrevételeit, amelyek szerint nem kifogásolta zárt tárgyalás tartását, fenntartotta azonban a jogot új kérelmek benyújtására, ha a megtámadott határozat nyilvános változatában nem foglalt adatok említésre kerülnek a tárgyalás során.

50 A 2015. december 10-i részbeni zárt tárgyaláson a felek előadták szóbeli előterjesztéseiket, és válaszoltak a Törvényszék által feltett kérdésekre.

51 A Németországi Szövetségi Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozat 1. és 4–6. cikkét;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

52 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– elsődlegesen megalapozatlanság miatt utasítsa el a keresetet;

– másodlagosan amennyiben helyt ad a hatodik jogalap egyik részétnek vagy az abban foglalt valamelyik érvnek, vagy amennyiben helyt ad a hetedik jogalapnak, csak részlegesen semmisítse meg a megtámadott határozatot, az említett jogalapok, részek és érvek megalapozottságától függően;

– a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

53 Keresete alátámasztására a Németországi Szövetségi Köztársaság hivatalosan tíz jogalapra hivatkozik.

54 Az első jogalap az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésén alapul, és azon az állításon, hogy a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása nem részesítette előnyben a Deutsche Postot; a második jogalap ugyanezen rendelkezés azon tény okán történő megsértésén alapul, hogy a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása nem egyenlítette ki a Deutsche Post költségeit; a harmadik jogalap elsődlegesen az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésén, másodlagosan pedig az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének megsértésén alapul, tekintettel a Deutsche Post által a szabályozott levélkézbesítési díjakból származó bevételek figyelembevételére; a negyedik jogalap az EUMSZ 107. és EUMSZ 108. cikk és a 659/1999 rendelet megsértésén, valamint a Deutsche Post által az említett szabályozott díjakból származó bevételek lefölözése miatti hatáskörrel való visszaélés és rosszhiszemű pervitel fennállásán alapul; az ötödik jogalap szintén az EUMSZ 107. és EUMSZ 108. cikk és a 659/1999 rendelet megsértésén, valamint kereszttámogatás keresése okán hatáskörrel való visszaélés és rosszhiszemű pervitel fennállásán alapul; a hatodik jogalap elsődlegesen az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének, másodlagosan az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének megsértésén alapul, a Deutsche Post társadalombiztosítási költségeinek a versenytárs gazdasági szereplők költségeivel történő összehasonlítása keretében végzett téves számítások miatt; a hetedik jogalap elsődlegesen az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének, másodlagosan az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének megsértésén alapul, a belső piaccal az 1995-től 2002-ig tartó időszakot illetően is összeegyeztethetetlen támogatásnak minősítés okán; a nyolcadik jogalap a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja i. alpontjának megsértését érinti az új támogatásnak minősítés okán; a kilencedik jogalap a megtámadott határozat 4. cikke (1) és (4) bekezdésére vonatkozik, amely a Németországi Szövetségi Köztársaság szerint ellentétes a 659/1999 rendelet 7. cikkének (5) bekezdésével és 14. cikkének (1) bekezdésével, végül a tizedik jogalap az eljárás aránytalanul hosszú időtartamára és a Bizottság tétlenségére vonatkozik, amelyek állítólagosan sértik az EUSZ 6. cikket, az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkét, a Rómában 1950. november 4-én aláírt, az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkét és a 659/1999 rendelet 10. cikkének (1) bekezdését.

55 Mindazonáltal amennyiben a Németországi Szövetségi Köztársaság úgy érvel az első, a második és a hatodik jogalap alátámasztására, hogy a megtámadott határozat megsértette az indokolási kötelezettséget, az e kérdéshez kapcsolódó érvek vizsgálata elkülönül az ügy érdemére vonatkozó érvek vizsgálatától, és külön jogalap keretében kerül rá sor (lásd ebben az értelemben: 1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 66. és 67. pont; 2013. december 5-i Bizottság kontra Edison ítélet, C-446/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:798, 20. pont).

56 Mivel az indokolási kötelezettség megsértése lényeges eljárási szabályok megsértésének minősül, a Törvényszék célszerűnek tartja az érdemre vonatkozó jogkérdéseket érintő jogalapok vizsgálata előtt vizsgálni az e sérelmet megállapító jogalapot.

A megtámadott határozat indokolására vonatkozó kötelezettség megsértéséről

57 A Németországi Szövetségi Köztársaság álláspontja szerint a megtámadott határozat sérti az indokolási kötelezettséget először is, azon állítást illetően, amely szerint a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása a Deutsche Post számára biztosított szelektív előnyt jelent, másodszor azon állítást illetően, amely szerint az említett finanszírozás a valamely vállalkozás költségvetését rendes körülmények között sújtó terheknek felel meg, harmadszor a Bizottságnak a 2004. március 16-i Danske Busvognmænd kontra Bizottság ítéletből (T-157/01, a továbbiakban: Combus-ítélet, EU:T:2004:76) eredő ítélkezési gyakorlat jelen esetben történő alkalmazhatatlanságára vonatkozó magyarázatának hiányát illetően, negyedszer pedig az általa annak bizonyításához előadott érvelés figyelembevételének elutasítását illetően, hogy hibás jellegű a Bizottság által választott referenciamutató.

58 A Bizottság vitatja ezen állításokat.

59 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikkben megkövetelt indokolásnak a kérdéses jogi aktus jellegéhez kell igazodnia, abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (lásd: 2013. december 11-i Cisco Systems és Messagenet kontra Bizottság ítélet, T-79/12, EU:T:2013:635, 108. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben azon határozatok indokolásában, amelyeket az állami támogatásokra vonatkozó uniós jog alkalmazásának biztosítása érdekében hoz, a Bizottság nem köteles megvitatni minden érvet, amelyet az érdekeltek a kérelmük alátámasztására felhoznak. Elegendő azokat a tényeket és jogi megfontolásokat ismertetnie, amelyek a határozat főbb tartalmi elemei vonatkozásában különös jelentőséggel bírnak (lásd ebben az értelemben: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EBHT, EU:C:2008:375, 96. pont; 2010. december 16-i Hollandia és NOS kontra Bizottság ítélet, T-231/06 és T-237/06, EU:T:2010:525, 141. és 142. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 Azt, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikkben felsorolt követelményeknek, nemcsak a szövege, hanem a háttere, valamint az érintett témára vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell megítélni (1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. pont; 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 88. pont; 2013. szeptember 16-i Iliad és társai kontra Bizottság ítélet, T-325/10, EU:T:2013:472, 260. pont). Így a Bizottság nem sérti meg az őt terhelő indokolási kötelezettséget, amennyiben a határozatában nem foglal állást azon a tényekről, amelyek nyilvánvalóan nem helyénvalónak, jelentéktelennek vagy egyértelműen másodlagosnak tűnnek számára (1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 64. pont; 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 89. pont; 2012. szeptember 27-i Wam Industriale kontra Bizottság ítélet, T-303/10, nem tették közzé, EU:T:2012:505, 87. pont).

61 Ezekre az elvekre tekintettel kell megvizsgálni, hogy a megtámadott határozat azon négy pontja, amely a Németországi Szövetségi Köztársaság szerint sérti az indokolási kötelezettséget, valójában sérti-e azt.

62 Ami azt az állítást illeti, amely szerint a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása a Deutsche Post számára biztosított szelektív előnyt jelent, a megtámadott határozatból kitűnik egyrészt, hogy a szelektív jelleg a Bizottság szerint azon tényből ered, hogy „[nyugdíj]támogatásban csak a nyugdíjalap részesült, mégpedig abból a célból, hogy a Deutsche Postot mentesítsék a tisztviselői nyugdíjak költségei alól, így

ez végül is a Deutsche Post számára jelentett előnyt” (a megtámadott határozat (259) preambulumbekezdése), másrészt pedig az előny fennállását illetően a „Pénzügyi előny az 1995. évi nyugdíjreform alapján” című VII.1.1. pont alatt a Bizottság előadta azon okokat, amelyek miatt megállapította, hogy a jelen esetben fennállt ilyen előny (a megtámadott határozat (260)–(274) preambulumbekezdése), ügyelve arra, hogy elutasítsa a Németországi Szövetségi Köztársaság által előadott érveket. A megtámadott határozat e tekintetben jogilag megkövetelt módon indokolt.

63 Ami az arra alapított érvet illeti, hogy a Bizottság elmulasztotta indokolni azon állítást, amely szerint a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása megfelel a valamely vállalkozás költségvetését rendes körülmények között sújtó terheknek, meg kell állapítani, hogy a Bizottság csak egy puszta megállapítást tett, amelynek megalapozottságát az indokolási kötelezettség betartása vizsgálatának szakaszában nem kell megítélni, és hogy a munkáltató ilyen hozzájárulása a piacgazdasági feltételek szerint működő vállalkozás működésének megszokott módja. E tekintetben a megtámadott határozat (263) preambulumbekezdésében megállapításra került, hogy a „valamely vállalkozás saját forrásaiból fedezendő rendes költségei közé tartoznak azok a költségek, amelyek a vállalkozást a munkajogi előírásokból vagy a szakszervezetekkel kötött tarifamegállapodásokból fakadó fizetési kötelezettségek alapján terhelik, ilyen költségek például a nyugdíjak költségei is”, és hogy „ezek a költségek a vállalkozás gazdasági tevékenységének részét képezik”. hozzá kell tenni, hogy a Bizottság többek között a határozathozatali gyakorlatára és a Törvényszék ítélkezési gyakorlatára hivatkozott (a megtámadott határozat 6. és 7. lábjegyzete). A Bizottság e tekintetben nem sértette tehát meg az EUMSZ 296. cikket.

64 Ami a Bizottság részéről a 2004. március 16-i Combus-ítélet (T-157/01, EU:T:2004:76) jelen esetben történő alkalmazhatatlansága magyarázatának hiányát illeti, az érvnek nincs ténybeli alapja, mivel a Bizottság a megtámadott határozatban kifejezetten állást foglalt a Németországi Szövetségi Köztársaság érvelésének e szempontja vonatkozásában. A megtámadott határozat (260) preambulumbekezdésében a Bizottság megemlíti ezen érvet, és ugyanezen határozat (262) preambulumbekezdésében részletesen elutasítja. Egyébiránt a megtámadott határozat (115) preambulumbekezdése hivatkozik a 2011. évi határozatra, amelyben a Bizottság szintén elutasította ezen ítélkezési gyakorlatot, mint a jelen ügyre alkalmazhatatlant. A megtámadott határozat ezzel összefüggésben megfelelő indokolást tartalmaz tehát.

65 Ami végül Németországi Szövetségi Köztársaságnak a referenciamérték meghatározására vonatkozó érvei figyelembevételének elutasítását igazoló tényezők állítólagos hiányát illeti, meg kell állapítani egyrészt, hogy a Bizottság világosan előadta azon indokokat amelyek okán a teljes nyugdíj- és munkanélküliségi járulékot, azaz a munkáltatói és munkavállalói járulékot fogadta el, valamint a munkáltató által fizetett betegbiztosítási és ápolási biztosítási járulékot (a megtámadott határozat (301)–(306) preambulumbekezdése, másrészt pedig) vizsgálta, majd elutasította az érintett tagállam által felhozott kifogásokat (a megtámadott határozat (308)–(311) preambulumbekezdése). Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 59. pontban említett ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság nem köteles határozni az elé terjesztett valamennyi érvről. E negyedik pontot illetően is kellően indokolt a megtámadott határozat.

66 A megtámadott határozatra vonatkozó indokolási kötelezettség megsértésére alapított érveket összességükben el kell tehát utasítani.

67 Most pedig a kereset negyedik és ötödik jogalapját kell együttesen vizsgálni, amelyekben a Németországi Szövetségi Köztársaság kéri a Törvényszéktől az EUMSZ 107. és EUMSZ 108. cikk, valamint a 659/1999 rendeletnek a Bizottságra állami támogatás fennállásának vizsgálatához ruházott hatáskörre tekintettel történő pontos hatályának megállapítását.

Az EUMSZ 107. és EUMSZ 108. cikk, valamint a 659/1999 rendeletnek a Bizottságra állami támogatás fennállásának vizsgálatához ruházott hatáskörre tekintettel fennálló hatályára és hatáskörrel való visszaélés és rosszhiszemű pervitel fennállására alapított negyedik és ötödik jogalapról

68 Negyedik jogalapja keretében a Németországi Szövetségi Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 4. cikkének (4) bekezdésében szereplő visszatérítésre tekintettel jogellenesen fölözte le a Deutsche Post szabályozott díjakból származó bevételeit; ötödik jogalapja keretében úgy érvel, hogy mind a vonatkozó elsődleges joggal, mind pedig a másodlagos joggal ellentétes kereszttámogatás keresése.

69 A Bizottság vitatja ezen érveket.

70 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az olyan határozat egyedüli címzettje, mint amilyen a megtámadott határozat, az érintett tagállam, azaz a jelen esetben a Németországi Szövetségi Köztársaság (lásd ebben az értelemben: 1974. július 2-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, 173/73, EU:C:1974:71, 16. és 18. pont; 1998. június 25-i British Airways és társai kontra Bizottság ítélet, T-371/94 és T-394/94, EU:T:1998:140, 92. pont; 2009. március 11-i TF1 kontra Bizottság ítélet, T-354/05, EU:T:2009:66, 31. pont), amint az egyébiránt a megtámadott határozat 7. cikkéből is kifejezetten kitűnik. E tagállam feladata ugyanis saját akarata ellenére jogilag kötelező intézkedéseket elfogadni az uniós jogból rá háruló kötelezettségeknek való megfelelés érdekében (2014. január 21-i France kontra Bizottság végzés, C-574/13 P(R), EU:C:2014:36, 24. pont), azaz, hogy többek között térítsse vissza a kedvezményezettektől azon támogatás összegeit, amelyek tekintetében a Bizottság megállapította, hogy azokat jogellenesen nyújtották.

71 Téves tehát annak állítása, amint azt a Németországi Szövetségi Köztársaság a negyedik jogalapja keretében teszi, hogy a Bizottság, akár közvetetten is, lefölözte a szabályozott díjakból származó bevételeket: az érintett tagállam a megtámadott határozat egyedüli címzettjeként anélkül volt köteles azt visszatéríttetni a Deutsche Posttal, hogy ennek érdekében az utóbbi könyvelésében egy külön jogcímet jelölne meg és *a fortiori* köteles lenne megjelölni, mivel a vonatkozó összeg olyan intézkedések sorozatának felelt meg, amelyeket a Bizottság jogellenes támogatásnak minősített. Az, hogy a Deutsche Post az említett összegeket a szabályozott levélkézbesítési díjakból származó bevételekből vagy más módon fizette vissza, nem befolyásolja a megtámadott határozat jogszerűségét.

72 Ezt követően a Németországi Szövetségi Köztársaság az ötödik jogalapja keretében nem hivatkozik megalapozottan arra, hogy konkrét esetben tilos kereszttámogatás esetleges fennállásának keresése.

73 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlatból eredő elvekre tekintettel, nemcsak az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésével nem ellentétes az ilyen támogatások fennállásának ellenőrzése, hanem éppen ellenkezőleg, e rendelkezésből az következik, hogy ilyen jellegű ellenőrzést kell végezni.

74 Az EUMSZ 107. cikk célja ugyanis annak megakadályozása, hogy hátrányosan érintsék a tagállamok közötti kereskedelmet azok a hatóságok által jóváhagyott kedvezmények, amelyek egyes vállalkozások vagy termékek támogatása révén különböző formában torzítják a versenyt, vagy a verseny torzításával fenyegetnek (1974. július 2-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, 173/73, EU:C:1974:71, 26. pont; 1994. március 15-i Banco Exterior de España ítélet, C-387/92, EU:C:1994:100, 12. pont). A támogatás fogalma nem csupán a szubvenciókhoz hasonló pozitív juttatásokat foglalja magában, hanem azokat a beavatkozásokat is, amelyek különböző formában enyhítik a vállalkozás költségvetésének általános terheit, és amelyek ezáltal, anélkül hogy a szó szoros értelmében szubvenciók lennének, azokkal azonos természetűek és hatásúak (1994. március 15-i Banco Exterior de España ítélet, C-387/92, EU:C:1994:100, 13. pont; 1996. július 11-i SFEI és társai ítélet, C-39/94, EU:C:1996:285, 58. pont).

75 Pontosabban az uniós jog helyes alkalmazása feltételezi annak ellenőrzését, hogy valamely jogszerűen támogatott tevékenységből származó bevételeket ne használják ugyanazon vállalkozás egyéb tevékenységeinek finanszírozására (lásd ebben az értelemben: 2010. június 10-i Fallimento Traghetti

del Mediterraneo ítélet, C-140/09, EU:C:2010:335, 50. pont; 1997. február 27-i FFSA és társai kontra Bizottság ítélet, T-106/95, EU:T:1997:23, 187–190. pont; 2010. július 1-jei M6 és TF1 kontra Bizottság ítélet, T-568/08 és T-573/08, EU:T:2010:272, 118., 121., 126. és 135. pont), így a Bizottság bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a legmegfelelőbb módszer elfogadása tekintetében a versenytevékenységek javára szóló kereszttámogatások hiányáról való megbizonyosodás érdekében (1997. február 27-i FFSA és társai kontra Bizottság ítélet, T-106/95, EU:T:1997:23, 187. pont).

76 Bár az ötödik jogalap címe (lásd a fenti 54. pontot) nem enged erre következtetni, a Németországi Szövetségi Köztársaság valójában megfelel azon ténynek, hogy a Bizottság jogosan keresi a kereszttámogatásokat, vitatja azonban, hogy teljesülnek-e a jelen esetben az ilyen típusú ellenőrzéshez szükséges feltételek. A keresetlevélben a következőket állapítja meg: „csak az »állami források« EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti átruházása hiányában nem teljesülnek a támogatásokra vonatkozó jogszabályok szerinti »kereszttámogatás« feltételei”.

77 Mindenesetre a feltételezhetően a postai alkalmazottak jogállásáról szóló törvény 16. §-ából eredő támogatásnak a postáról szóló törvény 20. §-a (2) bekezdésének végrehajtására tekintettel fennálló összeegyeztethetőségét vizsgálva távolról sem tűnik ki, hogy, hogy a végrehajtás lehetővé tette a Deutsche Post számára, hogy a szabályozott díjak alkalmazásából eredő bevételek egy részét a nyugdíjalapokra fordítsa, a Bizottság kereszttámogatást keresett, amely meghatározása szerint maga a támogatás fennállása megállapításának, nem pedig a belső piaccal fennálló összeegyeztethetőség szakaszában következik be.

78 A Németországi Szövetségi Köztársaság egyébiránt azt állítja, hogy a Bizottság feladata, hogy az EUMSZ 258. cikk szerinti tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indítson, amennyiben álláspontja szerint a postáról szóló törvény 20. §-ának (2) bekezdésében előírt árszabályozás eredményezte a kereszttámogatásokat. Álláspontja szerint következésképpen megállapítható hatáskörrel való visszaélés és rosszhiszemű pervitel.

79 Ez az érv nem fogadható el. Az uniós bíróságok ugyanis elutasítottak már egy hasonló érvelést, emlékeztetve a Bizottságnak a telelefonszolgáltatás terén valamely történeti német gazdasági szereplő erőfölénnyel való visszaélése okán történő eljárás melletti választása kapcsán, hogy a tagállam, mint az ilyen visszaélést lehetővé tevő jogszabályok megalkotójának felszólítása helyett, hogy még ha a Bizottság kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást indíthatott volna e címen a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen, ez az eshetőség semmilyen módon nem érinti a megtámadott határozat jogszerűségét (2008. április 10-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, T-271/03, EU:T:2008:101, 271. pont) és tágabb értelemben az EUMSZ 258. cikk által létrehozott rendszerben a Bizottság mérlegelési jogkörrel bír a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset indítását illetően, és az Unió bíróságainak nem feladata értékelni e jogkör gyakorlásának célszerűségét (2003. június 26-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-233/00, EU:C:2003:371, 31. pont; 2010. október 14-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-280/08 P, EU:C:2010:603, 47. pont).

80 Az ötödik jogalap alapján nem bizonyított tehát a hatáskörrel való visszaélés és rosszhiszemű pervitel. Nem bizonyított a negyedik jogalap alapján sem, amelynek keretében szintén hivatkoznak rá.

81 A Németországi Szövetségi Köztársaság úgy érvel, hogy a Bizottság az UPS által az EUMSZ 102. cikk alapján 2004. április 22-én benyújtott panaszt követően (a megtámadott határozat (46) preambulumbekezdése) eljárást indított a Deutsche Post erőfölénnyel való visszaélésének megállapítása iránt, mivel túlságosan magas levéldíjakat számlázott szabályozott levélszolgáltatásaiért, majd 2008. március 25-én lemondott az említett eljárás folytatásáról, mivel álláspontja szerint nehéz ilyen visszaélést bizonyítani (a megtámadott határozat (48) preambulumbekezdése).

82 A Németországi Szövetségi Köztársaság szerint lehetetlen a Deutsche Post erőfölénnyel való visszaélésének bizonyítása, amely erőfölény a Bizottságot arra sarkallta, hogy mesterségesen egy másik, az állami támogatásokra irányuló vizsgálati eljárást indítson.

83 Elegendő hangsúlyozni, hogy az a puszta tény, hogy a Bizottság a bizonyítékok értékelése keretében, amely az EUMSZ 102. cikk megsértésének szankcionálása érdekében a rendelkezésére áll, lemond a véleménye szerint jogilag megkövetelt módon nem megállapítható erőfölénnyel való visszaélés szankcionálásáról, a megfelelő ügyintézés elvének és magának a jogszerűség elve tiszteletben tartásának a megnyilvánulása.

84 Ráadásul a határozat csak akkor minősül hatáskörrel vagy az eljárással való visszaélésnek, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján úgy tűnik, hogy azt a megjelölttől eltérő cél elérése érdekében hozták meg (1996. november 12-i Egyesült Királyság kontra Tanács ítélet, C-84/94, EU:C:1996:431, 69. pont; 1998. szeptember 16-i IECC kontra Bizottság ítélet, T-133/95 és T-204/95, EU:T:1998:215, 188. pont). Egyébiránt, ha egynél több célt követ a határozat, még ha egyetlen nem megfelelő is van a megfelelő célok mellett, meghozatala nem valósít meg hatáskörrel való visszaélést, feltéve, hogy ez a lényegi célt nem teszi semmissé (1954. december 21-i Olaszország kontra Főhatóság ítélet, 2/54, EBHT, EU:C:1954:8, 73. o., 103. pont; 1999. július 8-i Vlaamse Televisie Maatschappij kontra Bizottság ítélet, T-266/97, EU:T:1999:144, 131. pont; 2005. szeptember 21-i EDP kontra Bizottság ítélet, T-87/05, EU:T:2005:333, 87. pont).

85 A jelen esetben semmi nem bizonyítja, hogy a megtámadott határozatot nem valamely, a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatás szankcionálására hozták, vagy mindenesetre többek között annak érdekében.

86 A fentiekből az következik, hogy a negyedik és az ötödik jogalapot el kell utasítani.

87 Ezt követően a jelen esetben az állami támogatás fennállására vonatkozó harmadik jogalap első részének, a hatodik és a hetedik jogalapnak a vizsgálatát kell elvégezni.

Az első és a második jogalapnak, valamint a harmadik jogalap első részének, a hatodik és a hetedik jogalapnak az állami támogatás fennállására vonatkozó részéről

88 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy ugyan az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében az állami támogatásnak való minősítéshez négy feltételnek kell teljesülnie, vagyis állami beavatkozásnak vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell fennállnia, e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet, a kedvezményezett számára szelektív előnyt kell megtestesítenie, és torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd ebben az értelemben: 1993. március 17-i Sloman Neptun ítélet, C-72/91 és C-73/91, EU:C:1993:97, 18. pont; 2013. december 19-i Association Vent de colère! és társai ítélet, C-262/12, EU:C:2013:851, 15. pont; 2009. június 11-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-222/04, EU:T:2009:194, 39. pont).

89 A Németországi Szövetségi Köztársaság a megtámadott határozat 1. cikke szerinti, a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősítő intézkedés megsemmisítését kéri „a Deutsche Post számára nyújtott nyugdíjtámogatás” vonatkozásában. E terminológiával a Bizottság igen egyértelműen a korábbi postai tisztviselők nyugdíjjárulékának állami finanszírozására utal (a megtámadott határozat (3) preambulumbekezdése), kivéve következésképpen a 1995. január 1-jét követően felvett korábbi szerződéses alkalmazottak nyugdíj-finanszírozását. Következésképpen szintén ekként kell értelmezni a jelen ítéletben alkalmazott, a „nyugdíjjárulékok állami finanszírozása” kifejezést. Az említett finanszírozást a postai alkalmazottak jogállásáról szóló törvény 16. §-a szabályozza, amely a megtámadott határozat tárgyát képezi tehát. Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy az állítólagos támogatás belső piaccal való összeegyeztethetősége értékelésének szakaszában a Bizottság hangsúlyozta, hogy az utóbbi és a postáról szóló törvény 20. §-a (2) bekezdésének hatálya összeadódik annak érdekében, hogy mentesítse a Deutsche Postot a korábbi tisztviselők nyugdíjjárulékainak költsége alól (a megtámadott határozat (116) és (332)–(338) preambulumbekezdése).

90 Így a Németországi Szövetségi Köztársaság által e tekintetben előadott különböző jogalapokat vizsgálva ellenőrizni kell, hogy a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása a fenti 88. pontban felidézett feltételekre tekintettel helyesen minősíthető-e állami támogatásnak.

Az állami beavatkozásra vagy állami forrásból történő beavatkozásra vonatkozó első feltételről

91 Meg kell állapítani, hogy a jelen esetben nem kétséges az állami beavatkozás és az állami források alkalmazása. Fennállásuk egyértelmű a postai alkalmazottak jogállásáról szóló törvény 16. §-a által bevezetett mechanizmusra tekintettel, mivel – amint az a fenti 10. pontban megállapításra került – a szövetségi állam 1995–1999-ig magára vállalta a Deutsche Post korábbi tisztviselői nyugdíjjárulékának összköltségei és a 4 milliárd német márka (DEM) (körülbelül 2045 millió euró) éves átalány közötti különbséget, majd 2000-től e korábbi tisztviselők nyugdíjjárulékának összköltségei és a Deutsche Post aktív tisztviselői bruttó bérének 33%-a közötti különbséget.

92 A Németországi Szövetségi Köztársaság mindazonáltal kifogásolja, hogy a források kizárólag a Deutsche Post szabályozott díjak révén szerzett bevételeinek felelnek meg, amely bevételek nem minősíthetők állami forrásoknak, mivel a Deutsche Post által a gazdasági magánkapcsolatok keretében nyújtott szolgáltatásokért az ügyfelei által nyújtott díjazásnak felelnek meg.

93 Ugyanakkor ezen elmélet nem helytálló. Nem vitatható, hogy a Deutsche Post mentesült a szövetségi állami beavatkozás révén a nyugalmazott tisztviselők okán fennálló nyugdíjköltségek egy része alól, amely költségeket ilyen beavatkozás hiányában át kellett volna hárítania a szolgáltatásai nem szabályozott díjaira. Így a Bizottság helyesen állapítja meg, hogy az említett nyugdíjak kifizetéséhez kapcsolódó terhek teljes összegéből levont összeg 151 millió eurónak felelt meg 1995-ben, majd 3203 millió eurónak 2010-ben. 1995–2010-ig ezen átvállalás teljes összege több mint 37 milliárd eurós összeget ért el.

94 Egyébiránt az a körülmény, hogy a postáról szóló törvény 20. §-ának (2) bekezdése szerint a szövetségi hálózati ügynökség által jóváhagyott szabályozott díjakból származó bevételek egy része a Deutsche Post nyugdíjalapba történő hozzájárulásának csökkentésre irányult, azzal a következménnyel jár, hogy a szövetségi állam által átalány jelleggel, majd a fenti 91. pontban megállapított arányban történő átvállalás meghaladta a szükséges mértéket. Végeredményben közpénzből nyújtott többlettámogatásról van tehát szó, még ha igaz is az, hogy a szabályozott díjakból származó bevételek önmagukban véve magánjellegűek.

95 Teljesül tehát az állami beavatkozásra vagy állami forrásból történő beavatkozásra vonatkozó első feltétel.

A tagállamok közötti kereskedelem érintettségére és a versenytorzításra vagy a versenytorzítás veszélyére vonatkozó második és negyedik feltételről

96 E két feltétel jelen esetre történő alkalmazását különösen nem vitatja a Németországi Szövetségi Köztársaság. Mindenesetre meg kell állapítani, hogy nem alkalmazta tévesen a jogot és értékelési hibát sem követett el a Bizottság, amikor a megtámadott határozat (275)–(277) preambulumbekezdésében megállapította, hogy figyelembe véve egyrészt, hogy a Németországban a csomagok, napilapok és folyóiratok számára releváns piacok mindig nyitva álltak a verseny számára, másrészt pedig, hogy miután a levélpiacot megnyitották a verseny számára, a Deutsche Post fokozatosan elvesztette kizárólagos jogait ezen ágazatban, amelyben új vállalkozások jelentek meg, teljesültek a tagállamok közötti kereskedelem érintettségére és a versenytorzulásra vonatkozó feltételek.

A vállalkozásnak vagy egy előállítási módnak nyújtott előny létezésére vonatkozó harmadik feltételről

97 A Németországi Szövetségi Köztársaság állítja, hogy e feltételt mindkét részében megsértették. Álláspontja szerint először is, még ha feltételezzük is, hogy a jelen esetben szelektív előny áll fenn, annak kedvezményezettje vagy kedvezményezettjei nem az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti vállalkozás(ok), másodszor pedig a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása nem járt ilyen előnnyel.

98 E két szempontot egymást követően kell megvizsgálni.

– Az állítólagos előny kedvezményezettjének azonosításáról és vállalkozási minőségéről

99 A Németországi Szövetségi Köztársaság első jogalapja keretében megállapítja, hogy a szóban forgó intézkedés kedvezményezettje nem a Deutsche Post, hanem vagy közvetlenül a korábbi postai tisztviselők nyugdíjalapja vagy közvetve maguk a nyugalmazott tisztviselők, azaz természetes személyek.

100 A Bizottság vitatja ezen elemzést.

101 El kell utasítani a Németországi Szövetségi Köztársaság által a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása kedvezményezettjének azonosítására és jellegére vonatkozóan felhozott kifogásokat. Az ügy irataiból kitűnik ugyanis, hogy a Deutsche Postnak, amelynek vállalkozási minősége nem vitatott, e finanszírozás nélkül bizonyos, a kifizetett bérekhez kapcsolódó többletösszeget kellett volna fizetnie a jogelődjei korábbi tisztviselői javára, amely alól részben mentesült. Így tehát valóban a Deutsche Post a szóban forgó intézkedés kedvezményezettje.

102 Ellenőrizni kell tehát, hogy az ilyen részbeni átvállalás, mint amilyen a fenti 10. pontban meghatározásra került, helyesen minősíthető-e az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti előnynek.

– A Deutsche Post javára szóló, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti előny fennállásáról

103 Először is fel kell idézni, hogy miként értelmezi az uniós bíróság az előny fogalmát azelőtt, hogy másodszor a megtámadott határozat e vonatkozásban szereplő tartalmának összefoglalására kerül sor, majd harmadszor, a Németországi Szövetségi Köztársaság által felhozott jogalapok és érvek alapján meghatározásra kerülne, hogy a jelen esetben a Bizottság érvelése lehetővé teszi-e az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti előny, majd ezt követően – amint az a fenti 91–96. pontban megállapításra került –, amennyiben a többi feltétel teljesül, állami támogatás fennállásának megállapítását.

104 Először is az állami támogatás fogalma, amint azt a Szerződés meghatározza, jogi természetű, és azt objektív körülmények alapján kell értelmezni. Emiatt az uniós bíróságnak főszabály szerint – mind az előtte folyamatban lévő jogvita konkrét tényeinek, mind a Bizottság által előterjesztett értékelés szakmai vagy összetett jellegének figyelembevételével – teljes felülvizsgálatot kell gyakorolnia azon kérdés vonatkozásában, hogy valamely intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik-e (2008. december 22-i British Aggregates kontra Bizottság ítélet, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 111. pont; 2013. szeptember 16-i British Telecommunications és BT Pension Scheme Trustees kontra Bizottság ítélet, T-226/09 és T-230/09, nem tették közzé, EU:T:2013:466, 39. pont).

105 Ez érvényes tehát arra, hogy valamely intézkedés előnyt nyújt-e valamely vállalkozás számára.

106 Ezen előnynek gazdasági jellegűnek vagy szelektívnek kell lennie.

107 Az előnynek gazdasági jellegűnek kell lennie, azaz a Bizottságot terheli azon kötelezettség, hogy a vitatott művelet és annak összefüggései – ideértve a kedvezményezett vállalkozás és az érintett piac helyzetét – valamennyi releváns körülményére kiterjedő, teljes körű elemzést végezzen annak

ellenőrzése érdekében, hogy a kedvezményezett vállalkozás olyan gazdasági előnyben részesül-e, amelyhez rendes piaci körülmények között nem jutott volna hozzá (lásd ebben az értelemben: 2003. március 6-i Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság ítélet, T-228/99 és T-233/99, EU:T:2003:57, 251. és 257. pont; 2010. március 3-i Bundesverband deutscher Banken kontra Bizottság ítélet, T-163/05, EU:T:2010:59, 98. pont).

108 Ezen ellenőrzés keretében a Bizottságnak releváns összefüggési szempontként figyelembe kell vennie azon jogi szabályozás minden sajátosságát, amelynek a vizsgált nemzeti intézkedés a részét képezi. E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése nem azok oka vagy célja szerint különbözteti meg az állami beavatkozásokat, hanem az általuk gyakorolt hatások alapján határozza meg őket (2011. június 9-i Comitato „Venezia vuole vivere” és társai kontra Bizottság ítélet, C-71/09 P, C-73/09 P és C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94. pont), másodszor pedig, hogy az olyan a beavatkozás, amelynek nincs olyan hatása, hogy azon vállalkozásokat, amelyekre alkalmazandó, versenyelőnyhöz juttatná a versenytársakkal szemben, nem tartozik az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá (lásd ebben az értelemben: 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítélet, C-280/00, EU:C:2003:415, 87. pont).

109 Ezen összefüggésben megállapítást nyert, hogy a kedvezményezett vállalkozások által a közszolgáltatási kötelezettség teljesítéseként nyújtott szolgáltatások ellenértékét képviselő ellentételezés nem nyújt az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti előnyt, és következésképpen nem tartozik e rendelkezés hatálya alá, amennyiben többek között nem haladja meg a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során felmerülő költségek egészének vagy egy részének fedezéséhez szükséges mértéke, figyelemmel az ehhez kapcsolódó bevételekre, valamint az e kötelezettségek teljesítéséből származó méltányos nyereségre. Ugyanis amennyiben teljesül e feltétel, a szóban forgó finanszírozás nem erősíti meg a kedvezményezett vállalkozás versenyhelyzetét (2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítélet, C-280/00, EU:C:2003:415, 92. pont).

110 Egyébiránt, mivel az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése azt az egyetlen célt szolgálja, hogy megtiltson minden olyan előnyt, amelyben csak bizonyos vállalkozások részesülnek, a támogatás fogalma csak az olyan beavatkozásokra vonatkozik, amelyek mérséklik azokat a terheket, amelyeket a vállalkozásoknak rendszerint saját költségvetésükből kell viselniük, és amelyek olyan gazdasági előnynek minősülnek, amelyekben a kedvezményezett vállalkozás a fenti 107. pontban említett rendes piaci körülmények között nem részesült volna (lásd ebben az értelemben: 1974. július 2-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, 173/73, EU:C:1974:71, 26. pont; 1994. március 15-i Banco Exterior de España ítélet, C-387/92, EU:C:1994:100, 12. és 13. pont; 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítélet, C-280/00, EU:C:2003:415, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennélfogva az olyan intézkedés, amellyel valamely tagállam mentesíti – az eredetileg a jogelődje által alkalmazott tisztviselők további alkalmazására és az említett államot a továbbra is fizetett illetmények és a nyugdíjak ellentételezéseként kártalanítására törvény által kötelezett vállalkozást – a „szerkezeti hátrány” alól, amelyet „[e] közalkalmazottak privilegizált és költséges jogállása” képez az említett vállalkozás magánversenytársai alkalmazottainak jogállásához viszonyítva, főszabály szerint nem minősül olyan beavatkozásnak, amely mérsékli azokat a terheket, amelyeket a vállalkozásoknak rendszerint saját költségvetésükből kell viselniük, és így támogatásnak sem (lásd ebben az értelemben: 2004. március 16-i Combus-ítélet, T-157/01, EU:T:2004:76, 6., 7., 56. és 57. pont). Mindazonáltal még ebben az esetben is közvetlen összefüggés kell, hogy fennálljon a ténylegesen viselt költségek összege és a támogatások összege között (lásd ebben az értelemben: 2008. november 28-i Hôtel Cipriani és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/00, T-270/00 és T-277/00, EU:T:2008:537, 189. pont; 2013. szeptember 16-i British Telecommunications és BT Pension Scheme Trustees kontra Bizottság ítélet, T-226/09 és T-230/09, nem tették közzé, EU:T:2013:466, 72. pont), ami lehetővé teszi az említett támogatás tényleges hatásának mérését.

111 Az előnynek szelektív jellegűnek is kell lennie. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése tiltja a „bizonyos vállalkozásokat vagy bizonyos áruk termelését előnyben részesítő” állami támogatásokat, vagyis a szelektív támogatásokat (2005. december 15-i

Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-66/02, EU:C:2005:768, 94. pont; 2006. szeptember 6-i Portugália kontra Bizottság ítélet, C-88/03, EU:C:2006:511, 52. pont). A szelektivitás feltételének – amely az állami támogatás fogalmának előfeltétele – értékelését illetően az EK 107. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában azt kell eldönteni, hogy egy adott jogi szabályozás keretén belül alkalmas-e a nemzeti intézkedés arra, hogy „bizonyos vállalkozásokat vagy bizonyos termékek előállítását" előnyben részesítsen olyan vállalkozásokkal és termékekkel szemben, amelyek a szabályozás céljára tekintettel jogi és ténybeli szempontból azokkal összehasonlíthatóak (lásd ebben az értelemben: 2001. november 8-i Adria-Wien Pipeline és Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke ítélet, C-143/99, EU:C:2001:598, 41. pont; 2004. április 29-i GIL Insurance és társai ítélet, C-308/01, EU:C:2004:252, 68. pont, 2005. március 3-i Heider-ítélet, C-172/03, EU:C:2005:130, 40. pont). Valamely intézkedés szelektív jellegének értékelése céljából meg kell vizsgálni azt, hogy az adott jogrendszer keretében az intézkedés bizonyos vállalkozások számára előnyt jelent-e más, hasonló jogi és ténybeli helyzetben lévő vállalkozásokkal összevetve (2006. szeptember 6-i Portugália kontra Bizottság ítélet, C-88/03, EU:C:2006:511, 56. pont; 2011. július 28-i Mediaset kontra Bizottság ítélet, C-403/10 P, nem tették közzé, EU:C:2011:533, 36. pont).

112 Tehát kizárólag a szóban forgó vállalkozás versenytársaihoz viszonyítva kell értékelni az említett előnyt (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 27-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-257/10, nem tették közzé, EU:T:2012:504, 70. pont). Egyébiránt a jogellenes támogatás visszatérítésének célja, hogy a kedvezményezett veszítse el azt az előnyt, amelyben a piacon a versenytársaihoz képest részesült, továbbá, hogy álljon helyre a támogatás folyósítását megelőző állapot (lásd: 2004. április 29-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-372/97, EU:C:2004:234, 103. és 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. szeptember 27-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-257/10, EU:T:2012:504, 147. pont).

113 Másodszor, amint az a megtámadott határozat indokolásának keretében megállapításra került, a Bizottság az említett határozat „Pénzügyi előny az 1995. évi nyugdíjreform alapján" című (260)–(274) preambulumbekezdésében azt kívánta bemutatni, hogy álláspontja szerint miért részesült előnyben a Deutsche Post.

114 A Bizottság annak felidézésével kezdte a megtámadott határozat (261) preambulumbekezdésében, hogy meg kell vizsgálni, hogy nyugdíjjárulékok állami finanszírozása mentesítette-e a Deutsche Postot a vállalkozásokat rendszerint terhelő kiadások alól, így megakadályozva a piaci erőket abban, hogy szokásos hatásaikat kifejthessék.

115 A megtámadott határozat (262) preambulumbekezdésében a Bizottság elutasította a Németországi Szövetségi Köztársaságnak a 2004. március 16-i Combus-ítéletből (T-157/01, EU:T:2004:76) eredő ítélkezési gyakorlat jelen ügyre történő alkalmazására alapított érveit.

116 Ugyanezen határozat (263) preambulumbekezdésében a Bizottság szillogizmusa legfőbb tételeként azt állította, hogy munkajogi előírások vagy a tarifamegállapodások alkalmazásából eredő költségek a valamely vállalkozás saját forrásaiból fedezendő rendes költségek közé tartoznak, kevésbé jelentős tételként pedig azt állította, hogy a munkajogi előírások vagy a tarifamegállapodások alapján megállapított nyugdíjköltségek e költségek részét képezik. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Deutsche Post a korábbi tisztviselőket illetően az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti, a vállalkozás gazdasági tevékenységének részét képező költségekkel szembesült.

117 A megtámadott határozat (264)–(266) preambulumbekezdése a német posta jogállásának 1950-től 1995-ig történő alakulásával foglalkozik (lásd e tekintetben a fenti 1–12. pontot). A Bizottság e változásból azt a következtetést vonta le, hogy a Deutsche Bundespost, majd a Postdienst teljes mértékben olyan terhet visel, amely a Deutsche Postot csak részlegesen sújtja, így javára előny áll fenn.

118 A megtámadott határozat (267) preambulumbekezdésében a Bizottság megállapította, hogy az arra vonatkozó érvek, hogy a Deutsche Postot a magánszektorbeli versenytársainál magasabb nyugdíjköltségek terhelték-e „azon kérdés szempontjából, hogy a nyugdíjtámogatás támogatásnak minősül-e, nem relevánsak”, ezzel szemben vizsgálni kell „[a támogatás] összeegyeztethetőség[ének] vizsgálata során”. Ezen megfontolást a megtámadott határozat (268) preambulumbekezdése is tartalmazza.

119 Végül a megtámadott határozat (269)–(273) preambulumbekezdése a Németországi Szövetségi Köztársaság által a közigazgatási eljárás során előadott különböző érveket utasítja el.

120 Harmadszor, meg kell határozni a Németországi Szövetségi Köztársaság által e tekintetben felhozott jogalapokra és érvekre tekintettel, hogy a Bizottság helyesen következtetett-e az e tagállam által a Deutsche Post számára nyújtott előny fennállására.

121 Amint az a fenti 87. pontban megállapításra került, a Németországi Szövetségi Köztársaság több jogalapban is foglalkozott állami támogatás jelen ügyben történő fennállásának vitatásával. Ezen jogalapok mindegyikében tagadja, hogy a Deutsche Post az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti előnyben részesült.

122 Először is vizsgálni kell a Németországi Szövetségi Köztársaság által az első jogalapjában, a jelen esetben e harmadik, a gazdasági és szelektív előnyre vonatkozó feltétel teljesülésének elutasítása tekintetében előadott érveket.

123 A Bizottság ezen érvek elutasítását kéri a Törvényszéktől.

124 Először is a Németországi Szövetségi Köztársaság úgy érvel, hogy a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása nem képez előnyt a Deutsche Post javára, mivel az általa „a nyugdíjalapba” fizetendő összeget „törvény állapítja meg”. Mindazonáltal ezen érvet mint hatástalant el kell utasítani, mivel a Bizottság éppenséggel köteles volt megállapítani e szakaszban, hogy a postai alkalmazottak jogállásáról szóló törvény 16. §-a okán a Deutsche Post a versenytársaihoz viszonyítva olyan gazdasági előnyben részesült-e, amely korábban őt nem illette meg. E tekintetben egyáltalán nem bír jelentőséggel, hogy az előny, amennyiben bizonyítást nyer, jogi kötelezettségből vagy más formájú állami beavatkozásból ered-e, mivel mindkettő az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése rendelkezéseinek hatálya alá tartozik.

125 Ezt követően a Németországi Szövetségi Köztársaság állítja, hogy a Bizottság az állami támogatás fennállásának értékelésekor figyelembe vette a német szociális biztonságra és munkaviszonyokra vonatkozó jogi hátteret. Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy ezen érvnek nincs ténybeli alapja, mivel csak az állítólagos támogatás belső piaccal történő összeegyeztethetőségének értékelése szakaszában hozott fel ilyen jellegű megfontolásokat a Bizottság a megtámadott határozatban.

126 Végül a Németországi Szövetségi Köztársaság a Bizottság korábbi határozathozatali gyakorlatára hivatkozik, a RATP nyugdíjrendszerének finanszírozási módjában Franciaország által a RATP érdekében végrehajtani tervezett reformról (C 42/07 [ex N 428/06] állami támogatás) szóló, 2009. július 13-i 2009/945/EK bizottsági határozatra (HL 2009. L 327., 21. o.) utalva. Ezt az érvet szintén el kell utasítani. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy anélkül, hogy szükséges lenne annak vizsgálata, hogy bizonyított-e a hivatkozott gyakorlat, nem érintheti a megtámadott határozat érvényességét, amelyet kizárólag a Szerződés objektív szabályai alapján kell megítélni (lásd ebben az értelemben: 2010. május 20-i Todaro Nunziatina & C. ítélet, C-138/09, EU:C:2010:291, 21. pont; 2012. szeptember 27-i Wam Industriale kontra Bizottság ítélet, T-303/10, nem tették közzé, EU:T:2012:505, 82. pont). Ennélfogva nem függhet a Bizottság szubjektív értékelésétől, és ezen intézmény minden korábbi gyakorlatától függetlenül kell meghatározni (2012. szeptember 27-i Wam Industriale kontra Bizottság ítélet, T-303/10, nem tették közzé, EU:T:2012:505, 82. pont; 2015. február 5-i Ryanair kontra Bizottság ítélet, T-500/12, nem tették közzé, EU:T:2015:73, 39. pont).

127 El kell tehát utasítani a Németországi Szövetségi Köztársaság első jogalapban foglalt érveit, amennyiben azok magára az előny fennállására vonatkoznak.

128 Figyelembe véve egyrészt az említett jogalapnak a megtámadott határozatra vonatkozó indokolási kötelezettség megsértését érintő részének elutasítását (lásd a fenti 55. és 66. pontot), másrészt pedig az ugyanezen jogalapra vonatkozó, az állítólagos előny kedvezményezettjének azonosítására és vállalkozási minőségének vitatására vonatkozó kifogások elutasítását (lásd a fenti 101. pontot), az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

129 Az azon tényre alapított második jogalapja keretében, hogy a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása nem egyenlítette ki a Deutsche Post költségeit, a Németországi Szövetségi Köztársaság három részből álló érvet terjeszt elő, az első kettő azon állítás megerősítésére irányul, amely szerint a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása által kiegyenlített költségek általában a vállalkozás költségvetését terhelik, a harmadik rész pedig a szerkezeti hátrány ellentételezésének kérdését érinti.

130 Előzetesen ismételten meg kell állapítani (lásd a fenti 110. pontot), hogy a 2004. március 16-i Combus-ítéletben (T-157/01, EU:T:2004:76, 6., 7., 56. és 57. pont) a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az olyan intézkedés, amellyel valamely tagállam mentesíti – az eredetileg a jogelődje által alkalmazott tisztviselők további alkalmazására és az említett államot a továbbra is fizetett illetmények és a nyugdíjak ellentételezéseként kártalanítására törvény által kötelezett vállalkozást – a „szerkezeti hátrány” alól, amelyet „[e] közalkalmazottak privilegizált és költséges jogállása” képez az említett vállalkozás magánversenytársai alkalmazottainak jogállásához viszonyítva, főszabály szerint nem minősül olyan beavatkozásnak, amely mérsékli azokat a terheket, amelyeket a vállalkozásoknak rendszerint saját költségvetésükből kell viselniük, és így támogatásnak sem. Nem állítható ugyanis, hogy a vállalkozás rendes terhei közé tartozik a valamely tagállam jogszabályai által előírt nyugdíjrendszer általános jogi feltételektől eltérő költsége, akár a 2004. március 16-i Combus-ítélet (T-157/01, EU:T:2004:76) alapjául szolgáló ügyet illetően a dán tisztviselőre alkalmazandó jogszabályokról legyen szó, akár mint a jelen ügyben, a Deutsche Bundespost által az állami postai szolgáltatás biztosítása érdekében korábban felvett, a német állam tisztviselőivel azonos módon kezelt tisztviselők nyugdíját szabályozó jogszabályokról.

131 Hangsúlyozni kell, hogy a Törvényszék ekként határozva nem kívánta kizárólag a nemzeti jogalkotó szándékát, azaz az érintett gazdasági szereplőnek a szerkezeti hátránytól való mentesítését, annak hatásaitól függetlenül figyelembe venni. A Törvényszék így kifejezetten pontosította, hogy a dán állam „[…] ugyanazt az eredményt érhette volna el”, azaz ugyanezen hatást „az említett tisztviselők közigazgatásban való áthelyezésével, külön jóváírás fizetése nélkül” (2004. március 16-i Combus-ítélet, T-157/01, EU:T:2004:76, 57. pont). Az ezen ítéletből eredő ítélkezési gyakorlat nem mond tehát ellent a fenti 108. pontban említett ítélkezési gyakorlatnak, felidézve, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése nem azok oka vagy célja szerint különbözteti meg az állami beavatkozásokat, hanem az általuk gyakorolt hatások alapján határozza meg őket (lásd ebben az értelemben: 2005. március 3-i Heiser-ítélet, C-172/03, EU:C:2005:130, 46. pont; 2011. június 9-i Comitato „Venezia vuole vivere” és társai kontra Bizottság ítélet, C-71/09 P, C-73/09 P és C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94. és 95. pont; 2013. szeptember 16-i British Telecommunications és BT Pension Scheme Trustees kontra Bizottság ítélet, T-226/09 és T-230/09, nem tették közzé, EU:T:2013:466, 74. pont).

132 Következésképpen a fenti 108. és 109. pontban összefoglalt ítélkezési gyakorlatban szereplő logikát követve, annak megállapítása érdekében, hogy a szóban forgó intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti előnyt biztosít-e a Deutsche Postnak, meg kell vizsgálni, hogy azzal jár-e, hogy megerősíti az utóbbinak a versenytárs vállalkozásokkal szembeni helyzetét. E vizsgálat keretében figyelembe kell venni a Deutsche Postra az e vállalkozás versenytársait nem terhelő nyugdíj-finanszírozásra vonatkozó nemzeti jogszabályok értelmében háruló esetleges kötelezettségeket. Ugyanis csakúgy, mint ahogy a közszolgáltatási kötelezettség előírása kizárja, hogy a végrehajtása által okozott költségek fedezetét nem meghaladó ellentételezés fizetése az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti előny biztosításának minősüljön, a nyugdíjbiztosításhoz történő hozzájárulás helyett a

tisztviselői jogállással rendelkező alkalmazottak teljes nyugdíjköltségének viselésére irányuló kötelezettség közhatalmi aktus által történő előírása kizárja, hogy e költség finanszírozása előnynek minősüljön, feltéve hogy e finanszírozás nem haladja meg a szükséges mértéket ahhoz, hogy a Deutsche Post kötelezettségei egyenértékűek legyenek a versenytárs vállalkozások kötelezettségeivel. Csak akkor állapítható meg tehát előny fennállása, ha a kérdéses finanszírozás meghaladja e mértéket.

133 Amint az a keresetlevélből és a válaszból kitűnik, a Németországi Szövetségi Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság nem végzett konkrét vizsgálatot annak megállapítása érdekében, hogy a nyugdíjjárulékok állami finanszírozása által átvállalt költségek mértéke megegyezett-e az általában a vállalkozás költségvetését terhelő mértékkel, és csak a szóban forgó intézkedés belső piaccal fennálló összeegyeztethetőségének vizsgálata keretében kezdte azokat összehasonlítani a Bizottság a vállalkozások által általában megfizetendő terhekkel.

134 Úgy érvel továbbá, hogy csupán az az állítás, hogy a nyugdíjakhoz kapcsolódó terhek a vállalkozás működésének rendes költségeit képezik, nem elegendő a korábbi tisztviselők nyugdíjjárulékainak állami finanszírozását illetően, és szükséges volt, hogy a Bizottság pontosítsa, hogy az összehasonlítást a csak magánalkalmazottakat foglalkoztató vállalkozással kell elvégezni, vagy azt feltételezte, hogy az utóbbi az aktuális vagy nyugdíjazott alkalmazottai között a tisztviselőket is figyelembe vette-e.

135 Az érintett tagállam vonatkozásában e mulasztás olyan értékelési hibát jelent, amely önmagában igazolja a megtámadott határozat megsemmisítését: egy konkrét vizsgálat lehetővé tette volna ugyanis annak bizonyítását, hogy a Deutsche Post tisztviselőihez kapcsolódó társadalombiztosítási költségeinek nem tartoznak a rendszerint a vállalkozás költségvetését terhelő költségek közé.

136 E költségek, álláspontja szerint, a 2004. március 16-i Combus-ítélet (T-157/01, EU:T:2004:76) szerinti szerkezeti hátránynak felelnek meg, amelyet figyelmen kívül hagyott a Bizottság.

137 A Németországi Szövetségi Köztársaság végül úgy érvel, hogy az a tény, hogy a nyugdíjtámogatások nem mentesítették a Deutsche Postot a 2045 millió eurót kitevő éves átalányösszeg, majd a Deutsche Post aktív tisztviselői bruttó bére 33%-ának megfizetése alól, mivel a Deutsche Postot sosem terhelte ilyen kötelezettség, amely csak a Deutsche Bundespostra hárult.

138 A Bizottság a maga részéről úgy érvel – a tárgyaláson is –, hogy konkrétan vizsgálta, hogy azon költségek, amelyek alól a Deutsche Post a postai alkalmazottak jogállásáról szóló törvény 16. §-a szerint mentesült, rendszerint a vállalkozás költségvetését terhelik-e. Emlékeztetett arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a munkaköltség rendszerint a vállalkozás költségei közé tartozik, amely magában foglalja a nyugdíjjárulékok fizetését is.

139 A Bizottság szerint az a tény, hogy felvételekre más feltételekkel került sor az 1995 előtti években, az ezen időpontot követően a Deutsche Post új alkalmazottaira vonatkozó feltételekhez viszonyítva, nem befolyásolja az utóbbira háruló azon kötelezettséget, hogy az érintett személyzete, azaz a tisztviselők vonatkozásában tartsa tiszteletben a számukra biztosított feltételeket. Ugyanezen indokok miatt a nyugdíjjárulékok költségeinek formája nem bír jelentőséggel a jelen esetben, mivel csupán annak megállapításáról van szó, hogy az említett költség a vállalkozást rendszerint terhelő költségek közé tartozik-e.

140 Azt rója fel a Németországi Szövetségi Köztársaságnak, hogy az utóbbi által a kérdéses költségek meghatározásához javasolt módszerek nem felelnek meg az ítélkezési gyakorlatnak, állítja továbbá, hogy a 2004. március 16-i Combus-ítéletet (T-157/01, EU:T:2004:76) sem az ítélkezési gyakorlat, sem a Bizottság határozathozatali gyakorlata sem erősítette meg.

141 Azt a következtetést vonja le, emlékeztetve arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerinti támogatás fennállását az állami beavatkozások hatásai szerint kell értékelni, nem pedig okai vagy céljai alapján.

142 E tekintetben meg kell állapítani, hogy amint azt a Bizottság az ellenkérelemben, valamint a tárgyalás során számára feltett kérdésekre adott válaszaiban megerősítette, ezen intézmény a megtámadott határozat (262) és (263) preambulumbekezdésében beérte annak megállapításával, hogy a csak a német szövetségi állam által a korábbi tisztviselők nyugdíjköltségeinek részben történő átvállalása okán előny állt fenn, jóllehet ezen átvállalás álláspontja szerint korábban nem történt meg. Feltételezve azonban, hogy igaz ezen állítás, ami kétséges, mivel ha ugyanis a német szövetségi állam nem nyújtott közvetlen támogatásokat, fennálltak legalábbis közvetett támogatások, azaz a Postbank és a Telekom által nyújtott ellentételezések, amelyben a Deutsche Post jogelődje, a Postdienst részesült veszteségei fedezése érdekében, amely a tárgyalás során szintén megállapításra került, az említett állítás nem volt elegendő annak bizonyításához, hogy a Deutsche Post előnyben részesült a versenytársaihoz viszonyítva.

143 Ugyanis e változásból teljes mértékben levonható, hogy a szóban forgó intézkedés alkalmazását követően a Deutsche Post kevésbé van hátrányos helyzetben, mint az említett intézkedés elfogadását megelőzően, a versenytársaihoz viszonyítva azonban továbbra is hátrányban, vagy hozzájuk hasonló helyzetben van, anélkül hogy – ebből következően – előnyben részesülne. Ugyanis, amint azt a Bizottság a megtámadott határozat (294) és (297) preambulumbekezdésében kifejti, a Deutsche Postra az 1995 előtt háruló teljes nyugdíjköltségekkel járó teher – a jelen esetben, monopolhelyzetben – olyan jellegű, hogy a szóban forgó vállalkozás nem tudta volna megállni a helyét a versenytársaival szemben, és ki kellett volna vonulnia a piacról, az e költség alól őt részben mentesítő intézkedések hiányában.

144 Ezen összefüggésben a fenti 108., 109. és 132. pontban előadottakból kitűnik, hogy „a terhek [...], amelyeket egy vállalkozásnak rendszerint saját költségvetéséből kell viselnie” nem foglalják magukban a versenytárs vállalkozásokra általánosan alkalmazandó szabályoktól eltérő törvényi rendelkezések által előírt, egyetlen vállalkozást sújtó terheket, amelyek olyan kötelezettségeket hárítanak rá, amelyek az előbbieket nem sújtják. Ezzel szemben az általános szabályozásból eredő terhek „a terhek [...], amelyeket egy vállalkozásnak rendszerint saját költségvetéséből kell viselnie”.

145 A megtámadott határozat (263) preambulumbekezdésében előadott álláspont, amely szerint az előny fennállásának értékelésekor figyelembe veendő egyetlen tényező, hogy „bármilyen formában is, de a vállalkozásokat terheli az összes nyugdíjköltség”, és hogy e tekintetben a Deutsche Postra háruló teher mérsékelt volt, és így téves jogalkalmazáson alapul. Egyébiránt amennyiben, amint a Bizottság érvel, „a terhek [...], amelyeket egy vállalkozásnak rendszerint saját költségvetéséből kell viselnie” fogalmat az állítólagos kedvezményezett vállalkozásra vonatkozó különös szabályokra hivatkozva kell meghatározni, semmi sem akadályozza meg annak megállapítását, hogy a Deutsche Post terheit enyhítő szóban forgó intézkedés e szabályok részét képezi, ami kizárja az előny fennállását.

146 Ugyanez vonatkozik következésképpen a megtámadott határozat (267) és (268) preambulumbekezdésében előadott álláspontra is, amely szerint az a tény, hogy a Deutsche Postot az alkalmazottai nyugdíj-finanszírozása vonatkozásában terhelő törvényi kötelezettség jelentősebb volt, mint a versenytársait terhelő ilyen kötelezettség, hatástalan az ilyen előny fennállása tekintetében, és csak az intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelése keretében bír jelentőséggel.

147 A Bizottságnak tehát már az előny fogalmának értékelésekor ellenőriznie kellett volna, hogy egyrészt a 1995 és 1999 között meghatározott átalányösszeg és a Deutsche Post korábbi tisztviselői nyugdíjköltségének teljes összege, másrészt pedig A Deutsche Post aktív tisztviselői bruttó bére 33%-át kitévő összeg és ugyanezen teljes összeg közötti különbséget figyelembe véve a szövetségi állam az utóbbinak gazdasági előnyt nyújtott-e a versenytársaihoz viszonyítva.

148 Kitűnik ugyanis az ítélkezési gyakorlatból, a fenti 108., 109. és 132. pontban előadottakkal összhangban, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése alkalmazásának e szakaszában, azaz az előny fennállásának bizonyításakor kell a Bizottságnak bizonyítania például, hogy a nyugdíjvédelmi alaphoz való hozzájárulás-fizetési kötelezettség alóli részleges mentesség a korábbi gazdasági szereplő számára

szelektív gazdasági előnyt jelent (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 16-i British Telecommunications és BT Pension Scheme Trustees kontra Bizottság ítélet, T-226/09 és T-230/09, nem tették közzé, EU:T:2013:466, 46. pont).

149 A versenytárs vállalkozásokra általánosan alkalmazandó szabályoktól eltérő törvényi rendelkezések szerint az egyetlen vállalkozást sújtó olyan terhek ellentételezésére irányuló egymást követő intézkedések esetében, amelyek olyan kötelezettségeket hárítanak rá, amelyek az előbbieket nem sújtják, a Bizottság természetesen ezen intézkedések egyikének az állami támogatásokra vonatkozó joga alapján történő vizsgálatakor köteles figyelembe venni a korábbi intézkedések által gyakorolt hatást, annak megállapítása érdekében, hogy az elé terjesztett utolsó intézkedés a már vizsgált intézkedéshez viszonyítva túlkompenzációnak minősül-e, ami következésképpen lehetővé teszi e túlkompenzáció – amennyiben bizonyítást nyer – gazdasági előnynek minősítését, emlékeztetve arra, hogy a tagállam egy új intézkedés vizsgálata keretében továbbra is bizonyíthatja, hogy az utóbbi intézkedés nem éri el azt a mértéket, amikor a kedvezményezett vállalkozás előnyben részesül a versenytárs vállalkozásokhoz viszonyítva. Emlékeztetni kell azonban arra, hogy a jelen ügyben nem az egymást követő, az érintett tagállam által történő bejelentéskor a Bizottság által egyesével vizsgált rendelkezések esete áll fenn, mivel ezen intézmény a jelen ügyben a nyugdíjjárulékok állami finanszírozását csak a versenytárs vállalkozások panaszát követően vizsgálta.

150 A jelen esetben, bár a Bizottság bizonyítani kívánta szelektív gazdasági előny fennállását, nem pedig egy puszta állítással elfogadni azt, amint azt maga is elismerte az ellenkérelemben, valamint megerősítette a tárgyalás során, ezt csak a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségének a megtámadott határozat (288)–(410) preambulumbekezdésében történő vizsgálatakor tette meg. Márpedig a fentiekből kitűnik, hogy csak az 1995 előtt a Deutsche Postra hárított nyugdíjköltségeknek a versenytársakat terhelő költségekhez történő igazításához szükséges összegeket meghaladó esetleges összegek olyan jellegűek, hogy ilyen előnyt biztosítanak, és ennélfogva az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak minősülnek.

151 A Németországi Szövetségi Köztársaság, amint arra a fenti 133. pont emlékeztetett, hangsúlyozva, hogy a Bizottság csak „az intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata keretében kezdte [el] azokat összehasonlítani a Bizottság a vállalkozások által »általában« megfizetendő terhekkel, a magánalkalmazottakhoz viszonyítva a német szociális jognak megfelelően”, jogilag megkövetelt módon bizonyította tehát, hogy a Bizottság megsértette a fenti 148. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot. Meg kell állapítani, hogy az említett ítélkezési gyakorlat, távolról sem csupán valamely alaki követelmény felidézésére szorítkozva, kiemeli azt a két időszakot, amelyet valamely intézkedésnek az EUMSZ 107. cikk rendelkezéseire tekintettel történő elemzésének tartalmaznia kell, amelynek jelentős következményei vannak.

152 Először is ugyanis, amint az a fenti 104. pontban megállapításra került, az uniós bíróság teljes felülvizsgálatot gyakorol azon kérdés vonatkozásában, hogy valamely intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik-e (2008. december 22-i British Aggregates kontra Bizottság ítélet, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 111. pont; 2013. szeptember 16-i British Telecommunications és BT Pension Scheme Trustees kontra Bizottság ítélet, T-226/09 és T-230/09, nem tették közzé, EU:T:2013:466, 39. pont). Ebből következik, hogy az uniós bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy tárgyi szempontból pontosak-e a Bizottság által hivatkozott tények, és azok bizonyítják-e, hogy az összes olyan feltétel teljesült, amely lehetővé teszi az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „támogatás” minősítést (2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 142. pont). A Bíróság ismétlődően úgy határozott, hogy az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja olyan mérlegelési jogkört biztosít a Bizottság számára, amelynek gyakorlása gazdasági és társadalmi jellegű értékeléseket foglal magában (2007. szeptember 20-i Fachvereinigung Mineralfaserindustrie kontra Bizottság ítélet, T-375/03, nem tették közzé, EU:T:2007:293, 138. pont; 2012. szeptember 27-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-257/10, nem tették közzé, EU:T:2012:504, 133. pont), amiből következik, hogy az ilyen értékelések felett gyakorolt felülvizsgálat az eljárási szabályok betartására, az indokolás kielégítő jellegére, a tények tárgyi

pontosságára, valamint a nyilvánvaló mérlegelési hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányára vonatkozik (1995. szeptember 13-i TWD kontra Bizottság ítélet, T-244/93 és T-486/93, EU:T:1995:160, 82. pont).

153 Másodszor, jogellenes támogatás nyújtása a kedvezményezettjét terhelő, az említett támogatás visszatérítésére irányuló kötelezettség mellett a jogellenes időszak tekintetében kamatfizetési vagy a versenytársak kártalanítására irányuló kötelezettséggel járhat (lásd analógia útján: 2008. február 12-i CELF és ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, EU:C:2008:79, 55. pont).

154 A fentiek összességéből következik, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság megalapozottan adja elő, hogy az a puszta állítás, amely szerint a nyugdíjterhek az általában a vállalkozás költségvetését sújtó terhek közé tartoznak, a jelen esetben nem elegendő a Deutsche Post javára szóló tényleges gazdasági előny fennállásának bizonyításához. A Bizottság, amelyre az említett előny bizonyításának terhe hárult, nem tett annak eleget, és így tévesen alkalmazta a jogot.

155 Következésképpen helyt kell adni a második jogalapnak, az indokolási kötelezettség tiszteletben tartása vonatkozásában abban foglalt érvek kivételével (lásd a fenti 66. pontot).

156 Ezen egyetlen megállapítás elegendő a megtámadott határozat 1. cikkének és 4–6. cikkének megsemmisítéséhez és a Németországi Szövetségi Köztársaság keresetének helybenhagyásához anélkül, hogy szükséges lenne a nyolcadik, a kilencedik és a tizedik jogalapról, illetve a harmadik, a hatodik és a hetedik jogalap többi részéről határozni.

A költségekről

157 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, a Németországi Szövetségi Köztársaság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a Németország által a Deutsche Post AG javára nyújtott C 36/07. (korábbi NN 25/2007) sz. intézkedésről szóló, 2012. január 25-i 2012/636/EU határozat 1. cikkét és 4–6. cikkét megsemmisíti.

2) A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.

Gratsias Kancheva Wetter

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. július 14-i nyilvános ülésen.

Aláírások